

Drobiž.

Zakaj ljubimo svoj narod?

Napisal Vitogoj Slavenko.

II.

Da ljubimo svoj narod in svojo domovino, je nekaj n a r a v n e g a. Človeka že srce vleče k lastnemu narodu. Saj vsakdo tudi svojo mater ljubi z gorkim čuvstvom, in narod je nekako mati vseh ljudi enega jezika. Tudi Zveličar je ljubil svoj judovski narod. Jokal je nad Jeruzalemom, ko je gledal v duhu pogibel trdovratnega mesta, in je govoril: »O, da bi bilo spoznalo tudi ti vsaj na ta svoj dan, kaj ti je v mir! Tako je pa skrito pred tvojimi očmi.«

Tudi čut hvaležnosti nam nalaga dolžnost, da ljubimo svoj narod. Od naroda smo prejeli in še prejemamo brezštevilih duševnih in časnih dobrot, svoj materin jezik, razne šege. Dalje zavest, da smo udje obširne družine, da z nami sočuvstvujejo milijoni krvnih bratov.

Ves narod je nekaka velika družina. Vse, ki pripadajo istemu narodu, vežejo vezi krvnega in jezikovnega so-

rodstva. Vsi so si med seboj bratje in sestre po krvi in jeziku. In kakor se morajo v družini bratje in sestre med seboj ljubiti, tako se morajo tudi v veliki družini, v narodu, člani naroda med seboj ljubiti. Slabo je, če v družini ni ljubezni med posameznimi člani družine; slabo je pa tudi, če v narodu ni ljubezni med raznimi pripadniki naroda.

Narod je živ organizem. Je eno telo, sestojče iz raznih organov (udov). In kakor si morajo razni udje telesa med seboj pomagati, tako si morajo tudi udje ali pripadniki enega naroda med seboj pomagati.

Viden izraz pripadnosti k narodu je narodov jezik. Kako daleč sega naš slovenski narod in s tem naša slovenska domovina? Do vrh Karavank in do vrh notranjskega Snežnika? Ne, ne — marveč tako daleč, kakor daleč se govori naš slovenski jezik. Tja gor do Gosposvetskega polja, do vrh Svinje planine, do vrh Dobrača in pa doli do Jadranskega morja in Beneške ravnine se govori naš slovenski jezik, do tja dol in do tja gor sega tudi naš slovenski narod in naša slovenska domovina. (Konec.)

† Marica Gorenc,

umrla 20. 12. 1927.

Pokojna Marica je več let v tiskarni pripravljala Vrtec in Angelček za pošto. Njena marljivost in spretnost je veliko pripomogla, da sta lista točno prihajala na naročnike. Zadnje delo, ki ga je Marica v svoji službi opravila, je bilo, da je pripravila za pošto božično številko Vrtea in Angelčka. Tri dni potem je v ljubljanski bolnici umrla, stara šele 22 let. Pokojnica je bila dobra pevka in članica pevskega zbora ljubljanske stolnice. Pela je še na rojstni dan kralja Aleksandra pri slovesni službi božji, ki se je končala z zahvalno pesmijo. To je bila njena zadnja pesem.

